

Daniels Bog – Nummer et hundrede og halvfjerds

Sjælens fæstning: Forståelsen af den guddommelige tronbestigelse og forvandling i profetisk kontekst

Jeff Pippenger
2024-03-31

Nøglen til at identificere Rusland som den magt, der indledte den ukrainske krig i 2014, er „fæstningen“, som er hovedet, eller rigets hovedstad. Det menneskelige tempel består af hovedet og kroppen. Hovedet er den højere natur, og kroppen er den lavere natur. De „syv tider“, som endte i 1844, skulle derefter forbindes med Jerusalem, som var Judas hoved. I templet i Jerusalem var kongens trone, han som er Jerusalems hoved, hvilket var Judas hoved, placeret. Foreningen af guddommelighed med menneskelighed, som repræsenterer beseglingen af de et hundrede og fireogfyrre tusind, fremstilles som at modtage „Kristi sind“. Sindet er den højere natur, og det er derfor „hovedet“.

Når de, som Daniel repræsenterer, ser det feminine kausative syn, der bevirker, at de forvandles til Kristi billede, har de modtaget Kristi sind, som er den anden Adam og er åndelig. På dette tidspunkt bliver deres bogstavelige kødelige sind, som de arvede fra den første Adam, efter at han faldt og omvendte rækkefølgen af sin skabelse, korsfæstet. Det kødelige sind, som fører krig imod Guds lov, og som de modtog uden noget valg fra deres egen side ved deres fødsel, bliver erstattet med Kristi sind, som de modtager ved deres eget valg, og som er fuldkommen lydigt mod Guds lov. Deres nye sind og Kristi sind er da ét sind, og begge har sammen sæde på tronen i de himmelske steder. Der er et sted inden i templet, hvor Guds trone er placeret, og menneskene, som blev skabt i Guds billede, har en bestemt plads inden i templet, som er bestemt for Guds nærvær.

Dette sted er ikke i deres lavere natur, repræsenteret ved det nordlige rige. Det er på det sted, som repræsenteres ved det sydlige rige, hvor Gud valgte at sætte sit navn, som er hans karakter. Stedet er i Jerusalem, men som Judas hovedstad er Jerusalem hovedet, og hovedet for hovedstaden er kongen. Og Jerusalem blev udvalgt til at være hovedstad, men ligeledes blev det udvalgt som det sted, hvor Gud ville sætte sit tempel. Derpå satte han i sit tempel sin trone. Det sydlige rige repræsenterer menneskets højere natur, men det har også et særligt tronsal for kongen. Søster White kalder dette sted sjælens „citadel“. Et citadel er per definition en fæstning.

"Hele hjertet skal gives til Gud, ellers vil Guds sandhed ikke få en helliggørende virkning på liv og karakter. Men det er en sørgelig kendsgerning, at mange, som bekender Kristi navn, aldrig i enfoldighed har givet deres hjerter til ham. De har aldrig erfaret den sønderknuselse, som en fuldstændig overgivelse til kristendommens krav medfører, og følgen er, at sandhedens forvandlende kraft ikke findes i deres liv; den dybe, formildende indflydelse af Kristi kærlighed bliver ikke åbenbaret i liv og karakter. Men hvilket arbejde med at nære Guds hjord kunne der ikke udføres, dersom underhyrderne var korsfæstede med Kristus og levede for Gud

for at samarbejde med hjordens Overhyrde! Kristus kalder mennesker til at arbejde, som han arbejdede. Der er behov for et dybere, stærkere, mere tvingende vidnesbyrd om sandhedens kraft, sådan som den ses i den praktiske guds frygt hos dem, der bekender at tro den. Frelserens kærlighed i sjælen vil føre til en afgørende forandring i den måde, hvorpå arbejderne virker for sjælene hos dem, der går fortabt. Når sandheden indtager sjælens citadel, troner Kristus i hjertet, og det menneskelige redskab kan da sige: 'Jeg er korsfæstet med Kristus; dog lever jeg; men ikke mere jeg, men Kristus lever i mig; og det liv, som jeg nu lever i kødet, lever jeg i troen på Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig.'" Review and Herald, 9. oktober 1894.

„Sjælens citadel“ er dér, hvor „Kristus er tronende“. Kristi tronbestigelse fuldbyrdes, når kødet korsfæstes, og kødet er efter Paulus' definition den lavere natur, og det er det nordlige rige. Derfor nåede det nordlige riges profeti kun frem til 1798. Den lavere natur kan ikke forenes med guddommeligheden; den må forvandles i et nu, i et øjeblik, ved det andet komme. Det sydlige rige, som indeholdt „hovedet“, der var Jerusalem, og „hovedet“, der var helligdommen, nåede frem til 1844, for det repræsenterede den højere natur, som kunne vælge at korsfæste kødet og ved tro gå ind i det Allerhelligstes citadel og tage sæde på tronen sammen med Kristus. Det sted, hvor denne forening og denne tronbestigelse finder sted, er i den menneskelige tempels citadel. Vers ti i kapitel elleve definerer hovedet som fæstningen, men den sandhed fastslås kun ved Esajas' vidnesbyrd, hvilket kræver, at sandheden om fæstningen (citadellet) forstås i dens ydre og indre anvendelser.

Guds ord skal være vor åndelige føde. »Jeg er livets brød,« sagde Kristus; »den, som kommer til mig, skal aldrig hunge; og den, som tror på mig, skal aldrig tørste.« Verden går til grunde af mangel på ren, uforfalsket sandhed. Kristus er sandheden. Hans ord er sandhed, og de har en dybere betydning, end det, der viser sig på overfladen, og en værdi, der går langt ud over deres beskedne fremtræden. Sind, som vækkes til live ved Helligånden, vil erkende værdien af disse ord. Når vore øjne salves med den hellige øjensalve, vil vi være i stand til at opdage sandhedens dyrebare ædelstene, selv om de måtte være skjult under overfladen.

“Sandheden er fin, forædlet, ophøjet. Når den former karakteren, vokser sjælen under dens guddommelige indflydelse. Hver dag skal sandheden modtages i hjertet. Således spiser vi Kristi ord, som han erklærer er ånd og liv. Modtagelsen af sandheden vil gøre enhver, der tager imod den, til et Guds barn, en himlens arving. Sandhed, som værnes i hjertet, er ikke et koldt, dødt bogstav, men en levende kraft.

”Sandheden er hellig, guddommelig. Den er stærkere og mere virksom end noget andet i dannelsen af en karakter efter Kristi lignelse. I den er der glædens fylde. Når den næres i hjertet, foretrækkes kærligheden til Kristus frem for kærligheden til noget menneske. Dette er kristendom. Dette er Guds kærlighed i sjælen. Således indtager den rene, uforfalskede sandhed væsenets citadel. Ordene opfyldes: 'Et nyt hjerte vil jeg også give jer, og en ny ånd vil jeg lægge inden i jer.' Der er en ædelhed i livet hos den, som lever og virker under sandhedens levendegørende indflydelse.” Review and Herald, 14. februar 1899.

Det syn af den profetiske historie i Daniel kapitel elleve begynder, når vers to og den sjette og rigeste præsident er på linje med hovedet, som er Rusland i vers elleve til femten. I denne historie

vil den sjette præsident blive den ottende, som er af de syv, og han vil regere, når kirke og stat i De Forenede Stater forenes og fuldbyrder deres uhellige utugt i vers seksten ved den snart kommende søndagslov.

Det banner, der da skal løftes op, vil blive skuffet og dø i en periode på tre og en halv dag, hvilket i Daniel ti er enogtyve dage. Ved afslutningen af de enogtyve dages sorg for Daniel, hvilket er afslutningen på de tre og en halv dags død på gaden for de to vidner, som er dem i Ezekiels dal, som er døde, tørre ben—lyder der et profetisk budskab, som bringer de døde tilbage til livet. Denne proces er i Daniels bog, kapitel ti, fremstillet ved tre trin.

Og på den fire og tyvende dag i den første måned, mens jeg var ved bredden af den store flod, som er Hiddekel, løftede jeg mine øjne og så, og se, der var en mand klædt i linned, og hans lænder var omgjordet med fint guld fra Ufaz. Også hans legeme var som krysolit, og hans ansigt var som lynets udseende, og hans øjne som ildfakler, og hans arme og hans fødder som skinnende, blankt kobber, og lyden af hans ord som lyden af en skare. Og jeg, Daniel, så alene synet; de mænd, som var med mig, så ikke synet, men en stor bæven faldt over dem, så de flygtede og skjulte sig. Derfor blev jeg alene tilbage og så dette store syn, og der blev ingen styrke tilbage i mig; for min ansigtsfarve blev forvandlet i mig til bleghed, og jeg beholdt ingen styrke. Dog hørte jeg lyden af hans ord; og da jeg hørte lyden af hans ord, faldt jeg i dyb søvn på mit ansigt med mit ansigt mod jorden. Og se, en hånd rørte ved mig og hjalp mig op på mine knæ og på mine hænders flader. Og han sagde til mig: Daniel, du højt elskede mand, giv agt på de ord, som jeg taler til dig, og stå oprejst; for nu er jeg udsendt til dig. Og da han havde talt dette ord til mig, stod jeg skælvende. Da sagde han til mig: Frygt ikke, Daniel; thi fra den første dag, da du satte dit hjerte på at forstå og ydmyge dig for din Guds ansigt, blev dine ord hørt, og jeg er kommet for dine ords skyld. Men fyrsten over Perserrikets kongedømme stod mig imod i enogtyve dage; men se, Mikael, en af de fornemste fyrster, kom for at hjælpe mig, og jeg blev der hos Persiens konger. Nu er jeg kommet for at lade dig forstå, hvad der skal hælde dit folk i de sidste dage; thi synet gælder endnu mange dage. Daniel 10:4–14.

Daniel befinder sig ved afslutningen af de enogtyve dages sorg, da han ser Kristi syn og hører Kristi ord. Synet af Guds synlige og talte Ord frembringer en adskillelse mellem to klasser, og Daniel lå død på gaden, for han var „i en dyb søvn“.

Dette sagde han; og derefter siger han til dem: Vor ven Lazarus sover; men jeg går hen for at vække ham af søvnen. Da sagde hans disciple: Herre, hvis han sover, vil det gå ham vel. Men Jesus havde talt om hans død; de derimod mente, at han talte om den søvn, man hviler i. Da sagde Jesus da rent ud til dem: Lazarus er død. Johannes 11,11–14.

Da blev Daniel rørt ved for første gang af Gabriel, som underretter ham om den politiske kamp, der havde fundet sted, mens Daniel var død (sovende), og at han nu ville give fortolkningen af det syn, som netop havde forvandlet Daniel til Kristi billede. Derpå skulle han blive rørt ved anden gang, af Kristus selv.

Og da han havde talt sådanne ord til mig, vendte jeg mit ansigt mod jorden, og jeg blev stum. Og se, en, som lignede menneskesønnerne, rørte ved mine læber; da åbnede jeg min mund og talte og sagde til ham, som stod foran mig: Ak, min herre, ved synet er mine smerter væltet ind

over mig, og jeg har ikke bevaret nogen kraft. For hvordan kan denne min herres tjener tale med denne min herre? For hvad mig angår, blev der straks ingen kraft tilbage i mig, og der er ikke ånde tilbage i mig. Daniel 10:15–17.

Dette er parallelt med Ezekiels første profeti i kapitel syvogtrediv, for i de to profetier, som Ezekiel får befaling om at fremsætte for de døde ben i dalen, danner den første legemerne, men de har da ikke ånde, og heller ikke har de en vældig hærs styrke. Det er ved Ezekiels anden profeti, at legemerne modtager ånden fra de fire vinde og rejser sig som en vældig hær, og ved Daniels andet berøring, „blev ingen kraft tilbage i mig, og der var ikke ånde tilbage i mig.” Så bliver Daniel atter berørt tredje gang i alt og anden gang af Gabriel.

Da kom atter en, som lignede et menneske af udseende, og rørte ved mig og styrkede mig og sagde: Du højt elskede mand, frygt ikke; fred være med dig, vær stærk, ja, vær stærk. Og da han havde talt til mig, blev jeg styrket og sagde: Lad min herre tale, for du har styrket mig. Daniel 10:18, 19.

Daniels tredje berøring er Ezekiels anden profeti, som bringer legemerne på deres fødder som en mægtig hær. Hans profeti er rettet til et folk, der erkender, at de er døde, for de sørgede, ligesom Daniel.

Da sagde han til mig: Profetér til vinden, profetér, menneskesøn, og sig til vinden: Så siger den Herre Gud: Kom fra de fire vinde, du ånde, og blæs på disse dræbte, så de må blive levende. Så profeterede jeg, som han havde befalet mig, og ånden kom ind i dem, og de blev levende og stod op på deres fødder, en overordentlig stor hær. Da sagde han til mig: Menneskesøn, disse ben er hele Israels hus; se, de siger: Vore ben er udtørrede, og vort håb er tabt; vi er afskåret for vor del. Ezekiel 37:9–11.

Herren befaler Ezekiel at profetere, og han siger til dem, at Israels hus' vidnesbyrd er, at de er døde, uden håb og afskåret. De sørger, ligesom Daniel gjorde, fordi de er skuffede over den fejlslagne forudsigelse den 18. juli 2020, og i den tilstand får Ezekiel befaling om at profetere.

Derfor profetér og sig til dem: Så siger den Herre Gud: Se, mit folk, jeg vil åbne jeres grave og lade jer komme op af jeres grave og føre jer ind i Israels land. Og I skal kende, at jeg er Herren, når jeg åbner jeres grave, mit folk, og fører jer op af jeres grave. Og jeg vil give min Ånd i jer, og I skal leve, og jeg vil sætte jer i jeres eget land; da skal I kende, at jeg, Herren, har talt det og fuldbyrdet det, siger Herren. Ezekiel 37:12–14.

Herren, som er ærkeenglen Mikael, åbner deres grave, og de to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve, som derefter oprejses og får Helligånden og rejser sig, ligesom Helligånden blev givet til dem, der rejser sig, når de føres ud af deres grave i Ezekiels anden profeti.

Og efter tre og en halv dag kom livsånden fra Gud ind i dem, og de stod på deres fødder; og stor frygt faldt over dem, som så dem. Åbenbaringen 11,11.

De to vidner fremstilles som Moses og Elias, og Moses blev også oprejst ved overengelens røst.

Men ærkeenglen Mikael vovede ikke, da han stred med Djævelen og tvistede om Moses' legeme, at fremføre en bespottelig anklage imod ham, men sagde: Herren true dig. Judas 1:9.

Mikael, Fyrsten og Ærkeenglen, er den, som kom og hjalp Gabriel i Daniels bog kapitel ti, og det er hans røst, der kalder mænd og kvinder til liv.

For Herren selv skal stige ned fra himlen med et råb, med overenglens røst og med Guds basun; og de døde i Kristus skal opstå først. 1 Thessalonikerbrev 4,16.

Daniels tre berøringer repræsenterer overgangen fra den tredje engels laodikeiske bevægelse til den tredje engels filadelfiske bevægelse, og i Daniel 10 repræsenteres det syn, der fuldbyrder overgangen fra billedet af Laodikea til billedet af Filadelfia, ved den profetiske historie, som fremstilles i kapitel 11. Dette syn fremstilles af Ezekiel som synet om islams tredje ve. I 2014 indledte Rusland den anden stedfortræderkrig. I 2015 begyndte den rigeste præsident sine bestræbelser på at blive den sjette præsident.

I 2020 blev denne præsident, som repræsenterede det republikanske horn, dræbt af det „woke“ ateistiske dyr fra afgrunden, og i samme år blev også det laodikeiske protestantiske horn dræbt. I 2023 kom begge horn til live igen, idet de begge begyndte deres overgang til det ottende, som er af de syv. Det ene er i overgang til dyrets politiske billede, idet Kirke og Stat føres sammen i Amerikas Forenede Stater, og det andet horn er i overgang fra Laodikeas billede til Kristi billede. Begge vil blive ophøjet ved den snart kommende søndagslov. Det ene vil blive „Alexander den Store“, den fornemste konge blandt de ti konger, som giver deres syvende rige til Romerskirkens skøge, og det andet ophøjet som et banner.

Det syn, som frembringer begge disse overgange, er den historie, der udfolder sig mellem den 11. september 2001 og søndagsloven. Vers elleve i Daniels bog kapitel elleve identificeres specifikt inden for den sammenhæng, at hvis I ikke vil tro, vil I ikke blive stående.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

„Bibelens forskrifter skal være rettesnoren for det daglige liv. Kristi kors skal være temaet og åbenbare de lærdomme, vi må tilegne os og praktisere. Kristus må bringes ind i alle studier, for at de studerende kan drikke af kundskaben om Gud og kan fremstille Ham i karakteren. Hans fuldkommenhed skal være vort studie i tiden såvel som i evigheden. Guds ord, talt af Kristus i Det Gamle og Det Nye Testamente, er brødet fra himlen; men meget af det, der kaldes videnskab, er som retter af menneskelig opfindelse, forfalsket føde; det er ikke den sande manna.“

„I Guds ord findes en visdom, der er uangribelig, uudtømmelig — en visdom, som ikke har sit udspring i det endelige, men i det uendelige sind. Men meget af det, som Gud har åbenbaret i sit ord, er mørkt for mennesker, fordi sandhedens juveler er begravet under menneskelig visdoms og traditions affald. For mange forbliver ordets skatte skjulte, fordi der ikke er blevet søgt efter dem med alvorlig udholdenhed, før de gyldne forskrifter blev forstået. Ordet må ransages for at rense og berede dem, som tager imod det, til at blive medlemmer af den kongelige familie, den himmelske Konges børn.“

Studiet af Guds ord bør træde i stedet for studiet af de bøger, som har ført sind bort i mysticisme og væk fra sandheden. Dets levende principper, vævet ind i vore liv, vil være vor beskyttelse i prøvelser og fristelser; dets guddommelige undervisning er den eneste vej til fremgang. Når prøven kommer over enhver sjæl, vil der finde frafald sted. Nogle vil vise sig at være forrædere, overilede, hovmodige og selvtilstrækkelige, og de vil vende sig bort fra sandheden og lide skibbrud på troen. Hvorfor? Fordi de ikke levede »af hvert ord, som udgår af Guds mund.« De gravede ikke dybt og gjorde ikke deres grundvold fast.

"Når Herrens ord ved Hans udvalgte sendebud bringes til dem, knurrer de og mener, at vejen gøres for trang. I det sjette kapitel i Johannes læser vi om nogle, der blev anset for at være Kristi disciple, men som, da den klare sandhed blev fremholdt for dem, blev mishagede og ikke længere vandrede med Ham. På samme måde vil også disse overfladiske studerende vende sig bort fra Kristus." Testimonies, bind 6, s. 132.